

En Sessió Extraordinària a l'Auditori de «la Caixa» Ray Brown - Milt Jackson Quartet

I tant!... Els nostres ulls no hi donaven crèdit. Era possible? o tal vegada un miratge?... una al·lucinació?... Res d'això, senyors, sinó que, al mateix escenari de l'Auditori de la Caixa, hi havia reunits, com ploguts del cel, dos dels més grans músics que mai podem haver somiat vinguessin a casa nostra. Aquesta es la realitat, ni més, ni menys. Aquesta nit, el cicle "Ara, Jazz - 2" posava una fita al panorama cultural de la ciutat i es cobria de prestigi en les seves ja, per tots conceptes, inestimables sessions de jazz a Granollers.

En efecte, talment com anunciava el programa, fou una autèntica "sessió extraordinària" i el públic entès, el bon aficionat, que no bada, hi féu cap, sabent de sobres que la cosa rutil·laria. L'Auditori quedà petit, insuficient per a encabir-hi tot el personal. Molts que no assoliren una localitat, hagueren d'estar a peu dret.

Amb un silenci respectuós i expectant començà a sonar la màgia d'aquesta formació de cambra. Naturalment, planava en l'ambient el record del famós Modern Jazz Quartet, de John Lewis que, al seu moment, acaparà l'atenció del món del jazz i suscità molta controvèrsia. Desseguida, però, es posà en clar que no es tractava pas d'un **remake** d'aquell quartet, ni hi havia el propòsit de continuar amb el mateix plantejament.

Abans, tot restava fermat a l'obediència i a la disciplina que imposaven els arranjaments elaborats al mil·límetre i això encotillava la personalitat de l'interpret, car només disposava d'espais previstos que no podia transgredir mai. Ara, ben al contrari, aquesta gent han optat per la llibertat.

El mateix Milt Jackson, a l'alliberar-se de noses, ha esdevingut un intèrpret insospitat. Això ja es palesà últimament en la seva magnífica gravació amb l'orquestra de Count Basie que, precisament, comentàvem en el número anterior a la Secció de Discografia.

Milt Jackson, aquesta nit, evidencià tot el poder de la seva dúctil imaginació i les subtilitats de la seva música que prodigà a dojo fent "vibrar" el seu vibràfon (valgui la redundància).

Segons sembla, creix vivament l'interès pel vibràfon, aquest instrument que s'ha arribat a dir hauria estimat el mateix Bach i, actualment estan sorgint músics joves que l'han adoptat.

La primera part del concert fou dedicada a la memòria d'Ellington que s'inicià amb el tema **What am I here for** i seqüí amb tot un enfilall de títols

del Mestre. Magnífic ! S'assolí el **climax** de les grans reunions.

L'interès del concert era compartit per la presència de Ray Brown. Heus ací un músic amb totes les de la llei. Un autèntic virtuós del contrabaix. Admirador de Jimmy Blanton, com a ell mateix l'agrada dir, ha esmerçat una bona part de la seva vida artística —més de quinze anys— treballant al costat d'Oscar Peterson, després d'haver passat per les millors formacions americanes dels anys 40 i 50. Ja és a dir...

Ray Brown, incommensurable, meravellà l'auditori amb el seu "savoir fer" i destacà en un llarguíssim solo, ja en la segona part, esgotant les possibilitats interpretatives d'aquest feixuc instrument. Ray Brown és un dels executants més ràpids del contrabaix. Sorprenen els seus acords en doble i triple corda, tot jugant amb el **glissando** i armònics servint-se del **pizzicato**. No té necessitat de l'arquet i tracta aquest instrument gairebé amb tècnica guitarrística. No cal dir que s'emportà els aplaudiments i l'admiració de tothom.

Els demés components del quartet, Cedar Walton al piano i Mickey Rocker a la bateria, són també dues autèntiques personalitats que ajudaren a arrodonir l'èxit del concert. El primer, acompanyat sàviament i destacant-se en una intervenció a piano sol sobre **Without a Song**, un tema que féu famós Tommy Dorsey allà pels anys quaranta. I Mickey Rocker, un veterà experimentat que aconseguí això tan difícil de fer-se notar més en l'acompanyament que no pas en els solos (creiem que aquest és el millor elogi que es pot fer a un **drummer**).

Desítgem que de "sessions extraordinàries" com aquesta ens en vinguin sovint. Tant de bo !